

kacie podléhají pensijní pojistné povinnosti podle 2. odst. § 1 zák. č. 26/29, a v němž vyvrátil také řečenou námitku jako neodůvodněnou, zejména poukazem na důvodovou zprávu k vládnímu návrhu tohoto zákona, tisk poslanecké sněmovny N. S. č. 1706 z r. 1928, str. 12., z níž jest zřejmo, že bylo intencí zákonodárcovou, aby kandidáti advokacie byli podrobeni pensijní pojistné povinnosti, a nebyli z ní vylučováni, jak tomu bylo podle § 2 odst. 1 č. 4 zák. č. 89/20, resp. vl. nař. č. 16/23. V této důvodové zprávě se totiž praví: »Návrh odstraňuje dále dosavadní vynětí kandidátů advokacie a notářství a lékařů v přechodném nesamostatném zaměstnání, poněvadž počet příslušníků těchto kategorií, kteří zůstávají nadále ve služebním poměru, stále se zvyšuje; osamostatní-li se, mohou cenné nabyté nároky si udržeti placením uznávacího poplatku, nehledě k případnému pozdějšímu převodu úhradových podílů za získané nároky podle zák. č. 148/25 o invalidním a starobním pojištění osob samostatně hospodařících.« Mimo to dlužno k uvedené námitce poukázati také na předpisy §§ 57 až 60 zák. č. 26/29 o zachování nároků z povinného pojištění, obživnutí jeho a dobrovolné pokračování v pojištění, jimiž poskytnuta jest kandidátům advokacie možnost za splnění předpokladů tam uvedených výhody z nuceného pojištění v době jejich nesamostatného zaměstnání v advokátních kancelářích si zachovati, resp. opět jich nabýti.

Pokud pak stížnost snaží se ve svých dalších vývodech dolíčiti oprávněnost své námitky, že kandidáti advokacie jsou vyňati z pojistné povinnosti podle § 2 č. 3 cit. zák., stačí k vyvrácení jejímu poukázati na doslov tohoto zákonného ustanovení, podle něhož jsou z pojistné povinnosti vyňati posluchači vysokých a odborných škol, kteří v době tohoto svého studia jsou přechodně zaměstnání pracemi pojistné povinnosti podléhajícími, dokud jejich zaměstnání jest předepsaným neb obvyklým doplněním jejich teoretického studia. Z toho doslovu uvedené normy jest zřejmo, že po stránce subjektivní se v něm vyžaduje především, aby šlo o posluchače vysoké školy. St-1 nikdy v řízení správním netvrdil a netvrdí ani nyní ve stížnosti, že by byl v rozhodné době, o níž jde, zaměstnán v advokátní kanceláři jako posluchač vysoké školy v době tohoto svého studia. Již z tohoto důvodu nemůže se proto jako kandidát advokacie dovolávati s úspěchem vynětí z pensijní pojistné povinnosti podle předpisu § 2 č. 3 zák. č. 26/29, kterého jako výjimečného na kandidáty advokacie ani obdobou použití nelze.

Č. 10.355.

Stavební právo. — Železniční právo: * Účinky přehledného plánu regulačního a zastavovacího plánu pro Prahu podle § 15 zák. č. 88/20 Sb. nepostihují stavby železniční.

(Nález ze dne 17. února 1933 č. 1871.)

Prejudikatura: Srov. Boh. A 9332/31.

Věc: Obec hlavního města Prahy (vrch. mag. kom. Dr. Adolf Štafl) proti ministerstvu železnic (vrch. odb. rada Dr. Frt. Bouček) o účinky přehledného plánu v příčině přístavby na pozemku dráhy.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím schválilo min. žel. podle §§ 19 a 22 min. nař. z 25. ledna 1879 č. 19 ř. z. přístavbu kanceláře pro firmu G. v železniční stanici Bubny — Horní nádraží a zamítlo námítky zástupců magistrátu hlav. města Prahy, kteří při komisi vytýkali, že stavba je v odporu s přehledným plánem potvrzeným min. prací, ježto je projektována a také ve skutečnosti byla provedena na místě, jehož podle tohoto plánu má býti použito k rozšíření třídy Bubenské. Zamítnutí těchto námitek odůvodnil žal. úřad tím, že projektovaná přístavba je jen součástí jiných staveb na pozemku železničním, s nimiž jednou pro účely uliční bude odevzdána, takže sama o sobě nebude porvádění přehledného plánu nijak na překážku, a to tím méně, poněvadž použití pozemku dráhy k rozšíření ulice bude lze uskutečnit teprve v daleké budoucnosti a pozemek pronajat bude stavebníku za podmínek platných pro stavby dočasné, kdykoliv na náklad stavebníka bez jakékoliv náhrady odstranitelné.

O stížnosti obce pražské do tohoto rozhodnutí podané uvažoval nss takto:

Na sporu je otázka, zda projektovaná přístavba smí býti provedena na místě, které podle potvrzeného přehledného plánu má připadnouti pro budoucí rozšíření třídy Bubenské. Otázku tuto řešiti je na základě ustanovení § 15 zák. č. 88/20 obsahujícího ustanovení o tom, jaké jsou účinky potvrzeného přehledného plánu regulačního a zastavovacího. Podle tohoto předpisu je potvrzený přehledný plán základem pro všechny budoucí regulace, a způsob zastavění, v něm stanovený, je závazný pro všechny budoucí podrobné plány regulační, plány polohy a budoucí stavby a podniky podle odst. prvního § 12, příslušní úřadové pak mají přihlížeti k tomu, aby nebyly s přehledným plánem v rozporu.

Z ustanovení toho plyne, že stavba, o niž jde, byla by jen tehdy postižena účinky schváleného polohového plánu, kdyby ji bylo lze zařaditi mezi »budoucí stavby a podniky podle odstavce prvního § 12 cit. zák.«. Předpis ten mluví o povolení k stavbám podle řádu stavebního, podle předpisů o stavbě silnic, cest, mostů, o stavbách podle zákona horního neb vodního, provozovných podle § 25 řádu živn., lomech, hlinišť, štěrkových a písčivých jamách. O žádnou z těchto staveb v daném případě nejde, zejména nejde o stavbu povoloanou podle řádu stavebního, nebo živn. provozovnu podle § 25 živn. řádu. Projekt týče se stavby na pozemku železničním, pro kterou směrodatny jsou předpisy železniční, zejména předpisy min. nař. z 25. ledna 1879 č. 19 ř. z., podle něhož také stavba ta jako stavba železniční ministerstvem žel. byla schválena. Stavby železniční nejsou však v 1. odst. § 12 zák. č. 88/20 uvedeny, a proto tento předpis nelze na ně vztahovati. Podle původní osnovy k zákonu č. 88/20 (tisk č. 1441/19) měly sice i železniční stavby podléhati přechodnému ustanovení 1. odst. § 12, byly však při parlamentním projednávání této osnovy z něho vypuštěny, zřejmě za tím účelem, aby tomuto přechodnému ustanovení nebyly podrobeny. Tím však byly železniční stavby vyloučeny i z účinků

potvrzeného plánu přehledného podle § 15 cit. zák., neboť tento předpis podrobuje účinkům přehledného plánu budoucí stavby a podniky podle odst. 1 § 12, mezi které, jak uvedeno, stavby železniční nepatří. Na stejném stanovisku stojí i nář. Boh. A 9332/31.

Není-li však železniční stavba, o kterou jde, vůbec podrobena účinkům potvrzeného přehledného plánu, pak ustanovení tohoto plánu samy o sobě nemohou býti na překážku jejímu povolení.

Č. 10.356.

Pojištění nemocenské: * Ve sporech o nemocenské pojištění zaměstnanců, uvedených v zákoně č. 117/26, platí co do lhůty a místa k podání opravných prostředků z výměrů nositelů pojištění předpisy zákona č. 221/24.

(Nález ze dne 18. února 1933 č. 2724.)

Prejudikatura: Boh. A 10.299/33.

Věc: Okresní nemocenská pojišťovna v K. proti okresnímu úřadu v Kraslicích (za zúč. firmu B. a F. v K. adv. Dr. Erich Schicketanz z Prahy) o nemocenské pojištění.

Výrok: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro vadnost řízení.

Důvody: Okresní nemocenská pojišťovna v K. předepsala platebním výměrem z 9. července 1929 firmě B. & F. v K. za období od 27. května do 30. června 1929 nemocenské pojistné příspěvky 23 Kč 23 h za zaměstnance Heřmana D., ač v době od 7. června do 16. června 1929 byl zaměstnavatelkou pro nemoc odhlášen.

Odvolání, jež z tohoto výměru podala jmenovaná firma, vyhověl okresní úřad v Kraslicích nař. rozhodnutím a zrušil napadený výměr pojišťovny, pokud za zmíněné období pro Heřmana D. předepsal pojistné příspěvky, poněvadž pojistná povinnost onemocněním zanikla.

Na toto rozhodnutí podala stížnost okresní nemocenská pojišťovna v K., v níž namítá především, že nař. rozhodnutí je vadné i nezákonné, poněvadž žal. úřad, ačkoli stěžující si strana, předkládajíc odvolání zaměstnavatelky, navrhovala jeho odmítnutí pro zmeškání odvolací lhůty § 239/5 zák. č. 221/24, rozhodl ve věci a neodůvodnil, proč nepřihlédl k tomu, že odvolání bylo podáno opožděně.

O této námitce uvážil nss toto:

Jak z povahy věci, tak i z pozitivní normy § 78 odst. 1 vl. nař. č. 8/28 plyne povinnost správního úřadu, aby dříve než o opravném prostředku věcně rozhoduje, zkoumal, zdali jsou dány předpoklady pro jeho instanční jurisdikci, zejména též, je-li snad opravný prostředek nepřípustný pro překročení zákonné lhůty odvolací. V daném případě stěžující si pojišťovna již ve zprávě, kterou předkládala okresnímu úřadu odvolání zaměstnavatelky, domáhala se toho, aby toto odvolání bylo odmítnuto jako opožděné,